

Sag anlagt den 11. november 2010 — Europa-Kommissionen mod Den Portugisiske Republik

(Sag C-524/10)

(2011/C 30/33)

Processprog: portugisisk

Parter

Sagsøger: Europa-Kommissionen (ved M. Afonso, som befuldmægtiget)

Sagsøgt: Den Portugisiske Republik

Sagsøgerens påstande

- Det fastslås, at Den Portugisiske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 296-298 i momsdirektivet⁽¹⁾, idet den anvender en særordning for landbrugsproducenter i strid med den ved momsdirektivet indførte ordning, eftersom de berørte parter fritages for moms, og idet den anvender en standardsats for godtgørelse på nul samtidig med, at den iværksætter en væsentlig negativ kompensation ved hjælp af sine egne indtægter for at udligne momsopkrævningen.
- Den Portugisiske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Den portugisiske lovgivning fastsætter ikke en standardgodtgørelse til landbrugsproducenter for momsen betalt i tidligere led. Efter en kontrol af de egne indtægter for årene 2004 og 2005, udført i Portugal den 13. og den 14. november 2007, oplyste de portugisiske myndigheder, at momsen betalt i tidligere led, der ikke var fradraget af landbrugere undergivet særordningen, beløb sig til ca. 5,3 % af salget i 2004 og til 7,9 % i 2005. Da de portugisiske myndigheder fandt den i landbrugssektoren opkrævede moms ualmindelig høj, iværksatte de en negativ kompensation på ca. 70 millioner EUR i 2004 ved deres beregning af grundlaget for de egne indtægter. Efter en tilbunds-gående undersøgelse af om særordningen for landbrugsproducenter i Portugal var forenelig med momsdirektivet, drog Kommissionen den konklusion, at Den Portugisiske Republik ikke overholdt sine forpligtelser i henhold til momsdirektivets artikel 296-298. Den fælles standardsatsordning i momsdirektivet kræver således, at der fastsættes en passende standardsats, når de relevante makroøkonomiske oplysninger viser, at momsbelastningen betalt i tidligere led af landbrugsproducenterne omfattet af denne særordning ikke har været lig med eller tæt på nul.

Medlemsstaterne har ganske vist ikke ret til at fastsætte standardsatser for godtgørelse, der overstiger momsbelastningen i tidligere led, henset til at sådanne overdrevne godtgørelser kan udgøre statsstøtte til fordel for de pågældende sektorer, men

man kan ikke udlede heraf, at den portugisiske lovgivning er i overensstemmelse med momsdirektivet, for denne lovgivning fastsætter ikke nogen form for godtgørelse til de landbrugere, der er undergivet særordningen. Medlemsstaterne kan ikke blot frit ignorere de makroøkonomiske oplysninger og ganske enkelt beslutte, at det ikke er fornødent at udbetale nogen form for godtgørelse for momsen betalt i tidligere led. I et sådant tilfælde anvender medlemsstaten en særordning for sine landbrugere, der med hensyn til udformning og formål er væsentlig anderledes end den fælles standardsatsordning for landbrugsproducenter, som er fastsat og reguleret i momsdirektivets afsnit XII, kapitel 2.

Kommissionen finder ikke, at den særordning, som den portugisiske lovgivning har indført for transaktioner foretaget af landbrugsproducenter, udgør en korrekt og sammenhængende anvendelse af den fælles ordning. Denne lovgivning fritager således blot for momsen og udelukker alle landbrugsproducenter, der ikke vælger den almindelige momsordning, fuldstændig fra momssystemet. Da de landbrugere, som er omfattet af denne ordning, fortsat udgør en betydningsfuld del af den portugisiske landbrugssektor, fører den nationale lovgivers valg til en alvorlig krænkelse af princippet om, at afgiften skal finde generel anvendelse, i henhold til hvilket momsen skal opkræves på en så generel måde som muligt og have et anvendelsesområde, der omfatter alle faser af produktionen og distributionen af varer såvel som tjenesteydelser. Desuden er det ikke i nogen af momsdirektivets bestemmelser fastsat, at der skal indføres en fritagelse for transaktioner foretaget af landbrugere, og indførelse af en sådan fritagelse er direkte i strid med det nævnte direktivs artikel 296, stk. 1, der alene giver medlemsstaterne ret til at vælge mellem tre specifikt fastlagte ordninger for så vidt angår den momsmæssige behandling af landbrugsproducenter: anvendelse af den almindelige ordning, anvendelse af den forenklede ordning i afsnit XII, kapitel 1, eller anvendelse af den fælles standardsatsordning i samme afsnits kapitel 2.

⁽¹⁾ Rådets direktiv 2006/112/EF af 28.11.2006 om det fælles merværdi-afgiftssystem (EUT L 347, s. 1).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága (Republikken Ungarn) den 15. november 2010 — ERSTE Bank Hungary Nyrt. mod Magyar Állam, B.C.L. Trading GmbH, ERSTE Befektetési Zrt.

(Sag C-527/10)

(2011/C 30/34)

Processprog: ungarsk

Den forelæggende ret

Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága

Parter i hovedsagen

Appellant: ERSTE Bank Hungary Nyrt

Indstævnte: Magyar Állam, B.C.L. Trading GmbH, ERSTE Befektetési Zrt

Intervient: dr. Bárándy és Társai Ügyvédi Iroda, Kommerenci Banka A.S

Præjudicielt spørgsmål

Finder artikel 5, stk. 1, i Rådets forordning (EF) nr. 1346/2000 af 29. maj 2000 om konkurs anvendelse på en civil retssag, der vedrører sikkerhedsstilling, hvis det land, som det værdipapir, der var stillet som sikkerhed, og efterfølgende det kontantbeløb, som dette værdipapir blev indløst til, befandt sig i, endnu ikke var medlemsstat på tidspunktet for indledningen af insolvensbehandlingen i en anden medlemsstat, men dog var blevet medlem på tidspunktet for anlæggelsen af sagen?

Sag anlagt den 15. november 2010 — Europa-Kommissionen mod Den Helleniske Republik

(Sag C-528/10)

(2011/C 30/35)

Processprog: græsk

Parter

Sagsøger: Europa-Kommissionen (ved G. Zavvos og H. Støvlbæk)

Sagsøgt: Den Helleniske Republik

Sagsøgerens påstande

- Det fastslås, at Den Helleniske Republik har tilsidesat de forpligtelser, der påhviler den i medfør af artikel 6, stk. 2 — 5, artikel 11 samt artikel 30, stk. 1, 4 og 5 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/14/EF⁽¹⁾ af 26. februar 2001 ved ikke at have vedtaget de nødvendige foranstaltninger til gennemførelse af den første jernbanepakke.
- Den Helleniske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter**Manglende anvendelse af en incitamentsordning til nedbringelse både af omkostningerne ved tilvejebringelse af infrastruktur og adgangsafgifterne**

Kommissionen gør gældende, at Den Helleniske Republik, uden at have givet en fyldestgørende begrundelse herfor, har undladt at vedtage de nødvendige foranstaltninger for i praksis at anvende en incitamentsordning over for infrastrukturforvalterne,

med henblik på at de nedbringer omkostningerne ved tilvejebringelse af infrastruktur og niveauet for adgangsafgifterne, og derved har tilsidesat de forpligtelser, der påhviler den i henhold til artikel 6, stk. 2 — 5 i direktiv 2001/14/EF.

Manglende introduktion af et system til forbedring af præstationsordningen

Kommissionen gør yderligere gældende, at Den Helleniske Republik, uden at have givet en fyldestgørende begrundelse herfor, har undladt at vedtage de nødvendige foranstaltninger og officielt at indføre en samling af mekanismer, som sikrer grundlæggelsen og anvendelsen af en præstationsordning med henblik på at minimere forstyrrelser og at forbedre jernbanenetets drift i Grækenland, og følgelig har tilsidesat de forpligtelser, som påhviler den i medfør af artikel 11 i direktiv 2001/14/EF.

Manglende oprettelse af et uafhængigt tilsynsorgan og manglende sikring af dets mulighed for at kunne pålægge sanktioner

Kommissionen er endvidere af den opfattelse, at Den Helleniske Republik, uden at have givet en fyldestgørende begrundelse herfor, ikke har sørget for oprettelsen af et kompetent tilsynsorgan på transportområdet, som med hensyn til organisation, retlig struktur, beslutningstagning og finansieringsbeslutninger skal være uafhængigt af enhver infrastrukturforvalter, ethvert afgiftsorgan og tildelingsorgan og enhver ansøger. Navnlig det kompetente Nationale Jernbaneråd virker under tilsyn af Ministeriet for Transport og Kommunikation, der som bekendt udøver en afgørende indflydelse på jernbaneselskabet TRAINOSE. En sådan situation skaber åbenlyst en interessekonflikt i forhold til de offentlige ansattes egenskab af medlemmer af tilsynsorganet, der skal sikre, at der ikke forekommer diskriminerende behandling over for konkurrenterne til det statslige jernbaneselskab, mens de samtidigt, inden for rammen af deres reguleringsfunktioner, skal tage højde for de kommercielle interesser for jernbaneselskabet, som er under tilsyn af nævnte Ministerium. I lyset af det foranstående har Kommissionen gjort gældende, at Den Helleniske Republik har tilsidesat de forpligtelser, som påhviler den i medfør af artikel 30 i direktiv 2001/14/EF.

Kommissionen gør endelig gældende, at Den Helleniske Republik, uden at have givet en fyldestgørende begrundelse herfor, har undladt at vedtage de foranstaltninger, der er nødvendige for at sikre, at tilsynsorganet kan pålægge sanktioner i tilfælde af afvisning af at afgive oplysninger eller til at afhjælpe visse situationer. Navnlig har Den Helleniske Republik ikke vedtaget nogen beslutning, der definerer typen af sanktioner, størrelsen af bøderne og proceduren for deres pålæggelse og opkrævning, med deraf følgende tilsidesættelse af de forpligtelser, som påhviler den i medfør af artikel 30, stk. 1, 4 og 15 i direktiv 2001/14/EF.

⁽¹⁾ EFT L 75 af 15.3.2001, s. 29.